

ли да даватъ на Поликсена по два гроша и на края на недѣлята не му ги платили, не защото нѣмали пари, ами защото тогава случайно видѣли дѣдо Стоичко отъ тѣхното село и дали нему всичко спестено. Дуньо пратилъ спастреното майци си, че се била задала зима, а Пѣйчо — на баща си, хемъ за много здраве, хемъ да ги зарадва, че не си губи времето напраздно въ града.

Харно, ама на другия день дошелъ въ папукчийницата Поликсенъ ядосанъ. Битото гърче, което Поликсенъ попиталъ, защо Дуньо и Пѣйчо си не плащатъ, му казало, че тѣ си пратили паритѣ въ село и че следъ една недѣля щѣли да си ходятъ.

— Плащайте си борча! — викналъ отъ вратата той, или ей сега ще ви взема доламитѣ.

— Бай Поликсене, — обадилъ се кротко Дуньо, — смѣтахме да поискаме днесъ по два гроша отъ бай Никола да ти ги дадемъ, ама вчера той замина по работа въ Габрово. Ще се върне следъ петъ деня. Като се върне, ще ти платимъ.

— Не! — викналъ гъркътъ — Не ви вѣрвамъ!

И присегналъ да имъ вземе доламитѣ.

Гърчето потривало радостно ржце, че си отмъстило, а Пѣйчо налетѣлъ върху Поликсена. Но Дуньо го възпрѣлъ.

— Чичо Пѣй, остави! Като се върне бай Никола, ще си ги вземемъ.

Чорбаджи Никола се върналъ на третия день. Сварилъ скоро да свърши работата си.

Дуньо и Пѣйчо се наплатили и си взели доламитѣ.

Минало колко минало, Пѣйчо и Дуньо се сдобрили съ Поликсена и започнали пакъ да си купуватъ туй онуй отъ него.

— Бай Поликсене, — казалъ веднажъ Дуньо, — я ми дай една ока царевица. И му хвърлилъ за нея 20 пари.

Гъркътъ се почудилъ, защо му е тая царевица, но не го попиталъ, а прибралъ паритѣ и му далъ една ока. Но на другия день разбралъ, защо Дуньо взелъ царевицата. По обѣдъ, когато си почивали чирацитѣ на бай Никола, Дуньо, седналъ

предъ работилницата, хвърлялъ отъ царевицата на тритѣ Поликсено-